

Arbejdsforholdene på Glødefri beskrives bl.a. i en artikel i Social-Demokraten den 31. maj 1912:

Uheldige Arbejdsforhold paa Tændstikfabriken "Glødefri".

Arbejdsforholdene paa Tændstikfabriken "Glødefri" har i den senere Tid ladet meget tilbage at ønske. Da der i Foraaret - efter at Arbejdsgiverne havde opsagt den gamle Priskurant i Haab om at kunne gennemtvinge nogle Lønreduktioner - blev bragt en ny Ordning i Stand, fik Arbejderne paa "Glødefri" samtidig Løfte om, at de ikke i Løbet af denne Sommer skulde komme til at lide under Standsninger i Virksomheden paa Grund af overfyldt Lager. Til Trods herfor har allerede nu betydelige og vilkaarligt gennemførte Standsninger, netop af den nævnte Grund, fundet Sted, og Direktionens Optræden overfor Arbejderne har i det hele paa mange andre Maader været lidet stemmende med, hvad der paa de fleste andre Arbejdspladser regnes for passende.

Det slettest mulige Matriale er bleven udleveret, og da dette hæmmede Fabrikationen meget, gav man Arbejderne skylden. Der var her bl.a. Tale om Arbejdere, som netop ved deres Dygtighed ellers formaaede at faa en Aarsløn paa 16 -1700 Kr. ud af deres Akkord. Man satte dem fra Bestillingen og skaffede fra Skelskør (hvor en Tændstikfabrik i sin Tid virkede) nogle Folk ved at fortælle disse, at de let kunde tjene en lignende Løn. Da dette viste sig umuligt for dem under de Vilkaar, de gik ind til, forlod de faa Dage efter Arbejdet.

Paa adskillig Maade er Arbejderne i den senere Tid bleven krænkede og forurettede af Selskabet Direktører d'Hrr. Schibbye og Fock. Værst har dog selve den omtalte Standsning virket. Uden mindste Hensyn til det nævnte Løfte gav man omkring d. 1. Maj Arbejderne den Besked, at nu kunde de spadsere i ca. 3 Uger, da "Lokalerne skulde gøres i Stand".

Der gik ogsaa 3 Uger, hvori Folkene var ledige og Fabriken ikke bekymrede sig om deres Forhold; men da Ledelsen en Dag stod og manglede Pakningskarduser, fandt den meget hurtigt Arbejderne og anmodede dem om at komme i 5 - fem - Dage for at hjælpe Fabriken ud af denne Forlegenhed. Naar de 5 Dage var gaaet kunde Arbejderne saa forsvinde igen som hidtil, saa var der foreløbig ingen, der spurgte efter dem!

Direktørerne kunde sige sig selv, at Arbejderne efter de 5 Dage fremdeles vilde staa og mangle Penge til Husleje og andre af de mest paatrængende Fornødenheder saa vel som snart igen til det tørre Brød, men alle Henstillinger om at komme Folkene i Møde ved at skaffe dem nogle faa Ugers Beskæftigelse, blot 3 Uger, saa de kunde klare deres værste Restancer af Husleje og Skatter, mødtes med fuldstændig Afvisning, og da Arbejderne ikke kunde indlade sig paa de frem Dages Arbejde uden yderligere økonomisk Gene og derfor ikke uden Indvendinger eller uden at finde Forstaaelse hos Direktørerne vilde indlade sig derpaa, blev de øjeblikkelig afskediget! Man taalte end ikke, at Arbejderne søgte at forhandle sig til Rette, før de lod sig bruge efter et aldeles vilkaarligt Arbejdsgiverlune til at redde Direktørerne ud af en ikke beregnet Forlegenhed!

Oven i Købet var saa Forholdet det, at en Del af Arbejderne umiddelbart forud havde faat Laan paa 25 Kr. hver, naturligvis bevilget dem af Direktionen i den Hensigt bedre at kunne have Hold paa dem, naar det passede; disse Laan lod Fabriken dem afkræve straks efter Afskedigelsen ved en Sagfører og under Trussel om Retsforfølgning, hvis de ikke med det samme betalte det hele!

En saadan Optræden overfor Fabrikens Arbejdere behøver ingen Kommentarer, og naar Fabriken nu, som det viser sig, søger andre Arbejdere til at hjælpe dem ud af den Forlegenhed, hvori den har bragt sig selv, skulde man synes, at det maatte blive den en vanskelig Sag at faa Arbejdere til at gaa ind for saadanne Forhold. De afskedigede uddelte i Forgaars Løbesedler i Kvarteret omkring Fabriken, hvori de søgte at gøre Offentligheden bekendt med den mærkelige Tilstand.